

OKTOBER 1982

nr.4.

DISKUSJONSBLAD FOR DS'ENE

INNHold

Fra redaksjonen s. 1
Planarbeidet til distriktsstyrets. 2
Solidaritetsarbeidet med Eritrea..... s. 6
Noen kommentarer til Palestina-arbeidet
høsten 1982 s.10

Deadline for neste nummer : 19.november.

AKP 1945-1950

1945

AKP 1945-1950

FRA REDAKSJONEN

Det er lite stoff som kommer inn fra DSa om dagen , for å si det mildt. Innlegga i dette nr. kommer fra et medlem av redaksjonen og fra Internasjonalt Utvalg.

Vi tror ikke mangelen på innlegg betyr at det ikke er bruk for dette bladet , tvert imot er det mange DS som har sagt de har hatt nytte av det .

Hittil har bladet i hovedsak fylt endel av behova for utveksling og oppsummering av erfaringer. Denne rolla vil fortsatt være framtreddende , eks. i forbindelse med diskusjonen om planarbeidet. Dessuten så har vi tenkt å konsentrere om å ta opp erfaringer rundt studiearbeidet , i tillegg. Det er en viktig del av partiarbeidet i perioden vi er inne i. Hvordan leder DSa dette arbeidet og hva er problema i laga ?

Et tredje område som vi vil prioritere i vinter , er å bruke bladet til å diskutere hvordan partinoemene skal styrkes. Runden vi skal ha til endel DSer i høst må resultere i innlegg her!

Red.

PLANARBEIDET TIL DISTRIKTSSTYRET

Terje N. innleder i nr. 3/82 til debatt om distriktsstyras planarbeid. Han legger der fram mye fornuftig , og de retningslinjene han streker opp slutter jeg meg stort sett til.

Med det kjennskapet jeg har til partiet , så tror jeg TN sitt distrikt er blant de som er kommet lengst i å jobbe planmessig og systematisk. Enkelte distrikt må derfor ta standpunkt til hva slags saker skal de først og fremst gripe fatt i for å jobbe opp planmessigheten i arbeidet sitt . Det er ikke gjort på 1-2-3. å komme inn i den rytmen som TN skisserer. Derfor vil jeg i dette innlegget følge opp endel av de tinga jeg mener er mest sentrale, dessuten se på hva dette vil føre til for arbeidet med -83-planen. Aller først vil jeg imidlertid kommentere noe av det TN tar opp i pkt 7 og 8:

Langtidsplan - halvårsplaner:

Jeg er enig i at det er fornuftig at DS legger opp en relativt grov langtidsplan , med utgangspunkt i den sentrale langtidsplanen. Jeg mener det normalt ikke vil være rett å legge opp til noe egget høringsopplegg i grunnorganisasjonen i utarbeidinga av denne planen. Høringa bør kobles sammen med høringa på landsplanen , hvor DS legger ved de mest sentrale lokale sakene.

Bli det nødvendig med viktige endringer av planen i perioden , så mener jeg at regelen er at DS må ta ansvaret for dette, uten noe høringsopplegg. Distriktsårsmøtet som følger på, får så ta standpunkt til om DS gjorde rett.

Altså: Jeg går inn for å rasjonalisere høringsopplegget , både for at det ikke skal ta for mye plass i arbeidet vårt og for å lette sentralismen. Dessuten går jeg inn for at valgte organ , som DS og distriktsårsmøter , skal utnyttes .

(Disse standpunkta er sannsynligvøds ikke så mye i motsetning til det TN legger fram , men jeg syns han gir en åpning for at planarbeidet kan svulme for mye opp).

Når det gjelder halvårsplanene , så har jeg ikke noen spesielle kommentarer til det TN sier. Er det lagt en skikkelig langtidsplan så blir halvårsplanene først og fremst en konkretisering av den , med eventuelle revideringer.

Så , over til endel av retningslinjene for planarbeidet som jeg spesielt vil framheve:

1) Bruken av ressursene DS rår over.

Når prioriteringa av oppgavene som DS skal jobbe med er unna-
gjort , så avhenger gjennomføringa av hvordan vi bruker de kref-
tene vi har til rådighet. Det betyr i første rekke kaderdisponer-
inga og dernest bruken av de organa som DS rår over (Plenum,
DSAU , utvalg under DS, konferanser osv) .

I praksis så kommer spørsmålet om kaderdisponering inn i
plandiskusjonen allerede under diskusjonen om oppgaveprioriter-
inga. Dersom vi ikke har kader å sette inn bak ei oppgave, blir
det sannsynligvis bare ei papiroppgave.

Altså: oppgaveprioritering og kaderprioritering er de sentrale
spørsmåla i planarbeidet , de vi først og fremst må løse.

Når jeg trekker fram bruken av organa som DS rår over , så
er det fordi det ikke bare er snakk om å sette hver enkelt kame-
rat på rett plass, men også å finne det best mulige samspill
mellom enkeltkameratene. Ikke bare fordi at sentralismen og
det kollektive grepet jo skal sikres, men også fordi at det skal
bli en mest mulig effektiv utnytting av kreftene. Slike spørs-
mål som

-Hva skal DS-plenuma brukes til ?

-DSAU sin rolle ?

-Hvilke underutvalg skal DS ha og hvordan skal de jobbe ?

-Bruken av avdelingslederne og nøkkelkader i avdelingene ellers?

hører derfor med i plandiskusjonen. Dersom planarbeidet ikke også
inkluderer oppsetting av møteplan for DS og DSAU f.eks. , så
betyr jo det at disse organa oppererer som om det ikke er lagt
noen plan, men behandler ting etteghvert som de "presser seg
fram" , dvs spontanistisk og ikke planmessig.

Fordelinga av ansvar for forberedelse av større saker ^{på møtene,} som ikke
følger direkte av kaderdisponeringa ellers , hører også med her.
Org.kursa sist vinter avdekket store forskjeller distrikta imel-
lom når det gjaldt dette ^(møteplaner) punktet, men at utviklinga avgjort gikk
i rett retning.

Det samme gjelder for evt underutvalg og om det skal være for-
mannskonferanser eller andre kadermøter i forbindelse med gjen-
nomføringa av planen.

Arbeidsdelinga mellom DS-plenum , DSAU , underutvalg osv vil
sjølsagt henge sammen med hva slags mandat utvalga har. Her er
det både forskjellige syn og praksis distrikta imellom ennå

(jfr diskusjonen om organiseringa av DSa) , men uansett hva slags "modell" som brukes i øyeblikket, så gjelder det at det er et planspørsmål å fastsette arbeidsdelinga for den aktuelle planperioden - ikke la det "flyte".

2) Legg vekt på politikken!

Gjennomføringa av en plan krever grep om organisatoriske og metodiske spørsmål. Det skaper sitt eget "apparat"/byråkrati (møter ,rapporter, analyser og oppsummeringer). Dette er nødvendig , men vi må ikke glemme hva som er formålet med hele greia: Gjennomføre oppgavene som planen stiller.

Vi må være på vakt mot tendenser til "organisering for sin egen skyld".

Eks: Skal DS nøye seg med å drøfte metodene for hvordan Kapitalen-studiene skal gjennomføres ? De enkelte DS-medlemma skal jo allikevel være med på realitetsdiskusjonene i avdelingene, blir det ikke da mye dobbeltkjør ?

Jeg mener at det viktigste er at DS har diskusjon på viktige deler av innholdet i studiene. Bare slik kan DS skolere seg til å bli en politisk ledelse for studiene i distriktet, kunne få grep om det politiske opplegget for diskusjonen og hva slags problemstillinger som er viktigst osv. Dernest skal det ta standpunkt til metodene for gjennomføring. Det får da heller våge seg at enkelte DS-kamerater får både tre og fire realitetsdiskusjoner (eks. de som er på de sentrale kursa og på formannskonferanse/studielederkonferanse) ^{i distriktet}.

På samme vis: Viktige partidiskusjoner (som innrettinga på arbeiderklassen) skal realitetsbehandles av DS ,hvis de skal bli noen politisk ledelse i gjennomføringa av oppgava.

Til slutt noen ord om

Arbeidet med planen for våren -83.

I tråd med det som er sagt ovenfor ,mener jeg at DS bør diskutere oppgaveprioriteringa og sin kaderprioritering i løpet av november. Siden dette er en halvårsplan innafor en vedtatt langtidsplan, må det vurderes om det er nødvendig å plenumsbehandle dette ,eller om det skal overlates til DSAU (Avhenger av om det er uenigheter og det ligger an til endringer i forhold til hva som tidligere er streka opp). Dersom den ikke plenumsbehandles , må den legges fram for

plenum til godkjenning ved første anledning. Skjer ikke dette før etter nyttår, er det min mening at DSAU da må ta ansvar og legge planen for distriktet fram for avdelingene før jul (seiest like over nyttår). Det kan sjølsagt finnes unntak, hvor det står skarpe motsigelser, men jeg snakker her om regelen.

Hva bør så DS behandle i plenum av vår-oppgavene? Etter mitt syn vil jeg prioritere slik (rekkefølgen her er ikke uttrykk for innbyrdes prioritering):

- Deler av Kapitalen-studiene
- Arbeidet med Klassekampen
- Valget 1983
- Oppsumm. av og videreføring av arbeiderklasseinnrettinga.
- 1.mai-linja
- Beredskapen
- Aktuelle klassekampsaker (som ikke blir tatt opp under 3,4, eller 5 ovenfor - ellerkanskje som en viderefølging av saker som ble tatt opp der)

Noen distrikt vil også ha årsmøtesaker oppe i dette. De som ikke har det vil sikkert måtte plenumsbehandle høstplansaker før sommeren.

Dersom det var mulig ville jeg gå inn for å behandle 2) eller 3) før jul (Illustrerer at det etterhvert må jobbes inn en faseforskyvning i behandlingsopplegget til DS i forhold til grunnorganisasjonen).

Temaene ovenfor krever min 25 timers plenum (mere i store DS m/gruppebehandling). Hvor mange møter dette blir, avhenger av om det brukes kvelds- dags- eller helgemøter. Eks 1 helg + 2 dagsmøter, eller 1 helg + 4 kveldsmøter for de som har anledning til å ha slike møter.

Når det gjelder konferansetiltak overfor avdelingene, synes jeg det peker seg ut å kjøre formannskonferanse på KK og Valget i januar, studielederkonferanse i febr. og evt noe på Beredskap i mars-april.

Jeg vil tilslutt understreke at denne siste delen (om vårpl.) er mine personlige standpunkter, lagt fram for å konkretisere noe av det allmenne jeg har tatt opp om planarbeidet. Det er ikke noe tilleggsdirektiv til plandokumentet som er sendt ut!

Bjarne

SOLIDARITETSARBEIDET MED ERITREA

SITUASJONEN I DAG:

ELF kraftig tilbake, EPLF holder stand mot Etiopias 6. offensiv.

Det har skjedd store forandringer i Eritrea de siste to åra. Ettersom den borgerlige pressa skriver lite om dette, er det nødvendig å si endel her.

Enheten mellom de to frigjøringsorganisasjonene ELF og EPLF gikk i stykker i 1979, og i løpet av 1980 brøyt det ut åpne kamper mellom dem. EPLF rykket fram og inn i ELF-området Barka. Etter en kort våpenhvile slo EPLF ELF's hovedstyrker og jagde dem over grensa til Sudan. Her blei ELF stilt overfor et ultimatum av Sudan: "Gi fra dere våpna eller dra tilbake til Eritrea", dvs. rett i armene på EPLF. Resultatet: 5-10.000 avvæpna ELF-soldater i sivile leire, slutt på ELF's skoler og helsearbeid i Eritrea og en oppblussing av motsigelsene innafor ELF. ELF er altså mer eller mindre ute av bildet, hvertfall militært.

Etiopia fortsetter krigen med sovjetisk hjelp. I februar 1982 lanserte de den 6. store offensiven med 100.000 mann (hevdes det), store panserstyrker og sovjetisk marine fra kysten. Etiopia hadde også greid å nøytralisere Sudan slik at de stengte EPLF's kontorer for ei tid. Offensiven pågikk fram til mai, og det var tøft for eritreerne å stå imot den. Men EPLF slo hvertfall etiopierne i Barka og kontrollerer dette området i dag. Hovedbasen i Sahelfjella forble inntakte og blei besøkt av norske sjukepleiere i april. Mengistu skrøyt av at han skulle ta Nakfa (hovedstaden i Sahel) i løpet av 8 dager, men den er fortsatt på frigjøringsbevegelsens hender. Etiopia har måttet trekke seg tilbake til byene, og landeveiene er usikre for dem pga stadige geriljaangrep.

Vurdering:

Splittelsen EPLF-ELF bygger på årtiers motsetninger ut fra de to organisasjonenes historie, kultur og politisk uenighet. Etiopia har utnyttet dette ved å angripe kun den ene bevegelsen i perioder osv. Den åpne borgerkrigen i 1971 til 74 og delinga av landet i ELF og EPLF-områder fram til 1977 har tjent fienden og var bl.a. en årsak til at de aldri fikk tatt Asmara (hovedstaden). At 10.000 kjempere er avvæpna nå er en svekkelse av frigjøringskampen. Når

EPLF nå står aleine igjen på arenaen, avhenger mye av deres evne til å samle folket og overvinne kulturelle og religiøse motsetninger. Det kan bli en styrke av massene så EPLF forsvare Barka (tidl. ELF-bæde) med hell. En frigjøringsfront kan skape klarhet og få flere til å melde seg til geriljaen. Vi veit at EPLF er bedre organisert og at de gjør en grundigere omorganisering på landsbygda. Vi veit også at EPLF er blitt adskillig skarpere mot Sovjet (se intervju i KK sept. 82) og sier nå at Sovjets globale strategi står i motstrid til interessene til verdens folk. På EPLF-kongressen i Bologna i Italia i august 82 gikk EPLF-representanten hardt i rette med de arabiske landa som ikke støtta PLO i Libanon, og mente det viste at heller ikke eritreerne kunne rekne med araberlanda, dvs, at de må stole på seg sjøl. Han antydte også at Sovjet hadde presset fram alliansen Libya-Sør Jemen-Etiopia.

At det kommer nye **Sovjet-støttede** offensiver fra Etiopia er sikkert. Eritrea er livsviktig i kontrollen skipsfarten gjennom Rødehavet og i spillet om Midt Østen og om Europas sørflanke. Eritrea og Palestina er to lysende eksempler for de undertrykte arabiske og palestinske massene. Den neste offensiven kan ventes allerede i november/desember i år.

Er vårt solidaritetsarbeid på høyde med situasjonen når EPLF skal møte den???????

SOLIDARITETSARBEIDET I NORGE:

I dag finnes det tre organisasjoner som driver solidaritetsarbeid med Eritrea: Solidaritet Norge-Eritrea (SNE), Eritreafronten og Medisinernes Eritreaaksjon.

Vi har arbeidet innafor SNE fordi de har gitt sin støtte til begge frigjøringsorganisasjonene, mens Eritreafronten nærmest har vært innvevd i EPLF i Norge og bundet opp støtten bare til den ene. EF ble blei i sin tid tatt initiativet til av sentrale SU'ere, som sammen med KUL/KA-folk hadde agitert kraftig for at EPLF var mye mer revolusjonær enn ELF, at ELF er borgerlig osv. Det er en sekterisk splittelseslinje i solidaritetsarbeidet å bygge støtten på organisasjonenes programmer og ikke se at det faktisk har vært to frigjøringsorganisasjoner som hver ut fra sine egne forutsetninger har slåss med våpen i hånd mot Etiopia.

SNE var tidligere en paraplyorganisasjon av en gruppe "kjendis-er" som i første rekke så det som sin hovedoppgave å trekke ulike organisasjoner og grupper med på støttearbeidet for Eritrea. Det viste seg etterhvert nødvendig å knytte aktivister til organisasjoner,

og i fjor ble det vedtatt å etablere SNE som medlemsorganisasjon. SNE har nylig hatt landsmøte (det første) der de vedtok ny platform for organisasjonen ut fra den endra situasjonen i Eritrea. Den tidligere støtten til de to er endra til en generell støtte til frigjøringskampen. Det slås fast at EPLF dominerer den væpna kampen i dag.

SNE har sendt brev til Eritreafronten med ønske om forhandlinger for å etablere en solidaritetsorganisasjon. Vi mener dette er fornuftig ut fra situasjonen i Eritrea. Det kan gjøre arbeidet mer slagkraftig. Men det er viktig at den nye organisasjonen blir en uavhengig støtteorganisasjon i Norge. Det er positivt at mange eritreere deltar, men solidaritetsarbeidet her kan ikke være en forlenga arm av frigjøringsorganisasjonene eller deres avdelinger i Norge, være bundet til å støtte alt de foretar seg osv. Situasjonen i Eritrea er vel heller ikke avklara nok til at organisasjonen bør ha formuleringer som at EPLF er den "eneste" frigjøringsbevegelsen.

Om forhandlingene fører til enhet er uklart. Men uansett kan og må vi jobbe for å styrke solidaritetsarbeidet på grunnplanet.

FORSLAG TIL OPPGAVER:

1) Medisineraksjonen: Denne er støtta av begge de to solidaritetsorganisasjonene. De planlegger å sende et nytt helseteam i november som skal bli der nede 3 mnd. Dette er et konkret mål for innsamlinger. De to sjukepleierne som var i Sahel i april i år har en meget bra lysbilde-serie som de gjerne viser på åpne møter, skoler etc. Adressa er: Medisinernes Eritreaaksjon, Boks 59, Furuset, Oslo 10. Postgiro 5 16 41 24.

Å bygge medisineraksjonen (Medisinerstudenter, helsepersonell m.fl.) er en måte å vise konkret at det er mulig å drive felles praktisk støttearbeid.

2) I fagbevegelsen er det viktig å forlange at regjeringa tar opp Eritrea i FN. Norge var i sin tid med i den FN-kommisjonen som bestemte at Eritrea skulle inngå i en fødrasjon med Etiopia, stikk i strid med det eritreiske folkets klart uttrykte ønske. Norge har derfor et spesielt ansvar for å rette opp skammen fra den gang.

I de generelle politiske uttalelsene fra fagforeningsårsmøter må vi ikke glemme Eritrea. Det hører hjemme sammen med Polen og Afghanistan.

3) Der det er mulig bør styrene drøfte opprettelse av lokalgrupper av SNE. Organisasjonen har svært få aktivister, og de er tross alt ryggraden i å få ut informasjon og samle støtte til den glemte krigen. Særlig Bergen, Stavanger, Oslo og Trondheim og event. andre steder der det finnes eritreiske flyktninger oppfordrer vi til å sette i gang med små, men realistiske planer. Eritreerne er bevisste og delvis godt skolerte folk som det er inspirerende å jobbe sammen med.

Adressa til SNE: Boks 9162, Vaterland, Oslo 1.

Lykke til
Internasjonalt Utvalg

NOEN KOMMENTARER TIL PALESTINA-ARBEIDET HØSTEN 1982:

Stateb Israels forbrytelser i sommer/høst er for oss i det "trygge" Norge ufattelige. Massakrene og hærverkene er en logisk konsekvens av den reaksjonære og rasistiske sionismen. Det er ikke mange som tør å hevde idag at staten Israel er en "demokratisk oase" i Midt-Østen, som "hele Norge" mente i 1967, bortsett fra SUF som sto for det riktige: staten Israel står for rasisme, terror og ekspansjonisme.

På dette området har historia vist at ml-bevegelsen gikk i bresjen for en riktig politikk i Norge.

KORT OM RINGVIRKNINGENE ETTER INVASJONEN

Massemyrderiene og sionistenes arroganse har også gitt eksplosive ringvirkninger på opinionen i Norge. Solidaritetsarbeidet, med Palestinakomiteen i spissen (heretter PK) har jobbet på spreng i hele sommer og fortsatt i høst. Skjedd i å samle opp det organiserte Palestina-arbeidet har PK nylig avholdt et ekstraordinært landsmøte der over 100 delegater og observatører deltok. De siste par åra har PK blitt mere og mere en autoritet i Palestina-spørsmålet. Dette har økt stort i styrke siden invasjonen den 6. juni. Landsmøtet og det landsomfattende organiserte arbeidet, viser også at PK er i ferd med å bli en stor, brei anti-imperialistisk solidaritetsorganisasjon.

KORT OM HVORDAN BYGGE DET ORGANISERTE ARBEID FRAMOVER

Som alle veit finnes det to organisasjoner som driver Palestina-arbeid i Norge; PK og Palestina-fronten (heretter PF). At det er to, gjenspeiler at støttearbeidet er basert på forskjellige linjer både på synet på hvordan arbeidet skal drives her hjemme og på hva som skjer i Midt-Østen. Det er selvsagt skadelig at det finnes to organisasjoner fordi Palestina-opinionen splittes. Derfor har PK hele tida hatt som linje å samle opinionen på tross av sentrale uenigheter. Siden 1979 har PK gått inn for at PF og PK skal samles til én organisasjon.

Flere steder i landet har det dukka opp uavhengige grupper bl. a i Farsund, et sted i Vestfold, Moss, Sarpsborg + en del andre plasser. Folk er usikre på hvordan de skal takle dette med at det er to organisasjoner. Derfor er vi nødt til å legge opp en taktikk/strategi for hvordan vi skal takle dette for å samle det organiserte Palestina-arbeidet på et grunnlag som tjener solidaritetsarbeidet. En del mener at det er *lurt* å satse på uavhengige grupper som en strategi for å vise ledelsen i PK og PF at det går an å samarbeide. Ideen er bygd på at ledelsen i PK og PF er sære og vanskelige. (Kanskje PF er mest sære?) ^{og} At årsaken til splittelser og "krangler" er at fra begge organisasjoner er ^{der} prestisje og personlig nag fra 75-76 som hindrer samarbeid. Det er derfor nødvendig å se litt på de siste års erfaringer i enhetsarbeidet for å vise en del om linjekampen, og at taktikken med mange uavhengige grupper som strategi opp mot mange Palestinakomiteegrupper er et blindspor som vil undergrave arbeidet for å samle Palestinaopinionen og det organiserte arbeid. Det "gamle" prinsipp om enhet-kamp-enhet i fronten for å trekke til seg de mange og isolere de få skadelige elementene, bør anvendes.

HISTORISK GJENNOMGANG AV LINJEKAMPENE

Siden PK ble danna i 1970 har det vært mye debatt og kamp om viktige grunnleggende saker. En gjeng AUF'ere forlot komiteen i -72 fordi de gikk inn for tostatsløsning d.v.s. de anerkjente staten Israels rett til eksistens. Det var også en viktig årsak til at Palestinadebatanten Håkon Stang forlot PK i -74. Hele tida var det også diskusjon om Sovjet var en sann venn av **Palestinerne**, eller at de kun var ute etter å mele sin egen kake, om rolla til de arabiske regimer, om hvilke organisasjoner innafor PLO som var viktig å støtte. Altså brennbare spørsmål for **Palestinernes** frigjøringskamp.

I 1974 gikk en god del folk ut fordi PK i Oslo tilsluttet seg Faglig l. mai Front. Her var det sikkert en god del firkanta taktikk blant ml-erne, men likevel viste den debatten at en del ville basere arbeidet på premissene til DNA, mens andre delen ville holde fast ved at PK skulle være en anti-imperialistisk solidaritetsorganisasjon og drive arbeidet deretter. De som gikk ut var bl.a. SV-erne Gunnvor Mejdell og Morten Jørgensen som ønsket tilslutning til Samorg.

OM SOVJETSPØRSMÅLET

Utover i -75 ble Sovjetdiskusjonene satt i sving for å endre hovedparolene til PK. (Mot supermaktene USA og Sovjet i Midt-Østen, m.a.o. ^{at} Sovjet var en falsk venn av palestinerne). Som kjent stod Kjell Bygstad for et annet syn, at Sovjet er/var en anti-imp. kraft i Midt Østen, dvs. en sann venn av det palestinske folket. PK's argumenter for å endre hovedparolen i 76 var riktig. Sovjet anerkjenner staten Israel. Etter Bresjevns syn skal ikke Palestina omfatte mer enn 18 % av det opprinnelige Palestina. Sovjet gikk inn for "sitt Camp David" i form av en Geneve-konferanse som også skulle anerkjenne Israel. Fram til -70 kalte Sovjet PLO for eventyrere og terrorister, mens de endret holdning etter at PLO vokste seg sterkere. Sovjet vil selvsagt heller aldri støtte opprettelsen av et fritt og uavhengig Palestina. Derfor var det i prinsippet riktig å reise parolen, men tidspunktet var galt. PK skulle vært tålmodige og ventet.

Som kjent er ~~Sovjet-spørsmålet~~ en kontroversiell sak også helt til topps i PLO selv om de mest åpne pro-Sovjet-elementene finnes i PFLP og DPFLP (organisasjoner innafor PLO). Men KB kunne spille på pro-Sovjet-folk i PLO i tillegg til ^{at} en del av PLO's politikk har en god del positiv omtale av Sovjet, rett etter splittelsen. I flere offisielle uttalelser omtales Sovjet som en strategisk alliert og venn. Kjell Bygstad (KB) kunne utnytte pro-sovjetisk politikk i Norge ved å hevde at PF fører en politikk som er lik PLOs i motsetning til PK. Men sannheten er at PFs politikk skiller seg vesentlig fra PLO (Arafat, Abu Jihad ^{m. flere}). Dette skal vi berøre nærmere seinere. (Det blir spennende framover om PLOs uavhengighets-politikk vil styrke seg, eller om PLO vil styrke forbindelsene med Sovjet. Et interressant spørsmål reiser seg nå etter staten Israels invasjon - hvorfor Sovjet nesten totalt har holdt kjeft når Israel massakrerer **palestinerne** og libanesere i Libanon. Det ser ut til heller at Sovjet satser på arabiske regimer som

Sør-Jemen, Syria, Algeri, Lybia, og forsøke trengte seg inn Egypt, Irak, ...).

FORHOLDET TIL DE ARABISKE REGIMER

For de som har fulgt godt med i solidaritetsarbeidet i Norge veit at det er forskjellige vurderinger av de arabiske regimer i PK og PF. PLO-ledelsen har som linje å samle de arabiske regimer i en front på et eller annet nivå i forskjellige situasjoner mot fienden staten Israel. I 1973 under Oktober-krigen kjempet Syria, Egypt ^{m.l.} sammen med PLO-styrkene mot staten Israel, fordi de arabiske stater føler seg truet av sionistene. Da Sadat undertegnet Camp David-avtalen som var et farlig angrep mot PLO, gjaldt det for Arafat å skape en front blant araber-statene mot Sadats svik. Derfor dro Arafat selv til Jordans kong Hussein, som da fordømte Camp David. Altså til Hussein som var ansvarlig for at 20000 palestinere ble drept i 1970. under savrt september. På tross av massakrene har Arafat hatt en åpen dør til Jordan for at de kan være alliert med PLO på et eller anna nivå. Arafat var selvsagt veldig skarp i sine uttalelser mot araberlandas passive holdning til massakrene i Libanon. Men nå kjemper PLO-ledelsen igjen for at araberstatene i størst mulig grad skal støtte PLO og deres politikk mot staten Israel.

Denne politikken til PLO støtter PK. PFLP har som strategi "at man først skal lage sosialistisk revolusjon i araberlanda før Palestina kan frigjøres". PFLP vil kjempe mot de arabiske statene (ikke de som har god kontakt med Sovjet fordi de er "progressive"). Og de hyler hver gang Arafat drar til Jordan eller Saudia-Arabia. De propagerer parolen "imp., sionisme og arabiske reaksjon". Denne parolen har da PF tatt med seg i flere demonstrasjoner og logisk nok har KB/PF store sympatier for PFLP: PFLP synspunkter hadde KB lenge før splittelsen, som også var et sentralt diskusjonstema i alle år selv om det først flere år seinere kom ut i paroleform. PFLP/PF synspunkter er også Sovjets, som forsøker å dele de arabiske stater inn i "progressive" og "reaksjonære". Det vil si Lybia, Sør-Jemen, Syria osv som "progressive", og Saudia-Arabia som "reaksjonært" (PF sier i et Kontrast-nr. fra 77 at Egypt var progressivt da de hadde kontakt med det "sosialistiske" Sovjet og ble reaksjonært i det øyeblikk Egypt kuttet forbindelsen med "sosialismen"). Dersom PLO skulle kjøre ut "kamp mot den arabiske reaksjonen på linje med imp. og sionismen" ut i praksis, vil det føre til palestinerne skaffer seg enda flere fiender, m.a.o PLO vil lide store tap og nederlag. Derfor har PK ført en uforsonlig kamp mot PF på denne parolen fordi PF/Sovjets linje ^{mht} de arabiske stater vil føre den palestinske frigjøringskamp til nederlag.

FRIGJØRINGSKAMPENS KARAKTER

Før splittelsen var det mye diskusjon mellom KB og resten av PK om Libanon-krigen. Disse diskusjoner ble ført ^{først og fremst} hardere innad i PLO selvsagt. PFLP meinte det var en klassekamp mellom proletariatet og borgerskapet, mens PLO/Arafat meinte at krigen var igangsatt av imperialismen og at PLO måtte føre en defensiv kamp mot Syria og falangistene. PLO ville dempe motsigelsene,

mens PFLP sa at de ville være med å lage revolusjon i Libanon. PLO la vekt på det nasjonale aspekt også på Libanon-krigen i 75 -76. for samle alle palestinske patrioter og borgere. PK delte Arafat/Abu Jihads analyser av konflikten, mens KB støttet analysene til PFLP. Å splitte den nasjonale frigjøringskamper. er klassisk trotskisme, som også fører til splittelse og nederlag. Denne motsigelsen har nesten aldri kommet til uttrykk i paroler her hjemme noen gang.

PK OG PFs FORHOLD TIL PLO

KB og PFs taktikk etter at PF blei danna i 76 var å splitte PK fra PLO. KB brukte PLO *representanten* i Stockholm for ^(PLO) å si forskjellige sammenhenger "skulle ta avstand fra PK". Dette blei også godt stoff for Dagbladet, som omtalte "PLOs avstandstagen til PK" på lederplass. PF hadde også en god del folk i Beirut på den tida som spredde systematisk om PK. De håpet PLO skulle bryte med "partikomiteen PK". De mest fantastiske løgner blei spredd i Beirut. Bl.a at PK hadde stjålet PFs høytaler anlegg under fredsprisdemonstrasjonene ('). Altså helt fantastiske historier der KB virkelig brukte fantasien. Dessverre for han og revisjonistene var løgnene av og til litt for dumme. Men påstanden om at PK var en parti-org. og ikke en partipolitisk uavhengig komite fikk PKere i Beirut ofte spørsmål om av PLO-folk i 77 og 78.

Under fredsprisdemonstrasjonene i 78 var det beinhard diplomatisk kamp der PF forsøkte å bruke PLO mot PK. PLO-folka som var sendt fra Beirut dengangen var fra den mest pro-sovjetiske fløya i Al-Fateh. Det var på nippet at PK fikk PLO-taler under demonstrasjonen. PF håpet i det lengste at PK skulle stå uten PLO-taler. I en annonse dagen før demonstrasjonene stod det på førstesida i Dagbla i en annonse: "Gå i det tog som PLO støtter". Liknende stod det i artikler i Ny Tid. Alle veit i dag at taktikken til SV/AUF/NKP/PF osv ikke lyktes. PK har idag

det aller beste forhold til PLO. Uoffisielt er det ymtet frampå fra forskjellig hold innad i PLO at PK er den beste og mest effektive støtteorg. i verden. Spesielt helse-team arbeidet har gjort at PLO ^{har} lært norsk solidaritetsarbeid å kjenne. PLOs syn idag er at det var galt å gi grønt lys til at PF kunne dannes i 76, fordi dette ^{førte} til at Palestina-opinionen i Norge blei splittet. PLO er klar over at det er PF som splitter og PK kjemper for enhet.

PLO-folk har også vært meget irritert over mange PF-folk i Beirut som har vært ofte mere ivrig etter å treffe PFLP. Dette er noe PLO/Fateh folk blir irriterte over. De ser ublidt på PFLPs splittelsespolitikk. Denne holdningen gjenspeiler seg ^{naer} PF skal gjengi uttalelser eller skal lage hefte o.l. De likestiller PFLP med PLO, dvs det er flere palestinske org. der den ene heter PFLP, den andre PLO, den tredje heter Al-Fateh, den fjerde heter DPFLP osv. Denne politikken er ikke tilfeldig. Sovjet-vennen Ghaddafi i Lybia ser på Georg Habash i PFLP som en like stor og fremtredene talsmann som Arafat, hvis ikke større. For tre år sida kasta Ghaddafi ut PLO og Al-Fateh kontorene ut av Tripoli. Da var det bare Habash som var palestinernes talsmann. Årsaken

var at Arafat arbeidet for at Vest-Europa og USA skulle anerkjenne PLO som eneste rettmessige repr. Selvsagt var dette en politikk som heller ikke Sovjet tålte.

OM ENHETSARBEIDE

Rett etter at PF var dannet ønsket ikke PK enhetsdemonstrasjoner o.l med PF. Dette var en riktig politikk den gangen. PK kunne ikke akseptere at det blei danna ny org. selv om det var viktige uenigheter (det vil det være hele tida). Det var mange venster-feil i taktikken, for mye "personkjør" mot KB, selv om han var en viktig person oppe i dette. Det riktige hadde vært å legge mere vekt på oppfordring om å komme tilbake til PK (eksternt), i tillegg bedre forklare de politiske uenigheter på flere områder. Men likevel var taktikken i hovedsak riktig. Men det er viktig å understreke at KB m.fl hadde gått ut og danna PF uansett om PK hadde vedtatt nye paroler eller ikke, men det hadde vært vanskeligere dersom PK hadde ~~uansett~~ Sovjet-parolen. Det hører med til historia at PK trakk parola tilbake fordi Sovjet trua PLO med å stanse våpensalget dersom PLO hadde støtte-komite som var åpent mot Sovjet. Kremli så dette som det første skritt til at PLO ville ta avstand til PLO.

Etterhvert bygde PF seg opp og blei sterkere. Des.77 foreslo kommunister i PK at PK skulle invitere PF til enhet på aksjoner osv. for å samle Palestina-opinionen. Dette gjaldt spesielt arrangementer i forbindelse med staten Israels 30^{års} jubileum. Alle veit at Israel invaderte i Libanon i april 78. Da var det t enhetsdemonstrasjoner mange steder rundt i landet, inkludert Oslo. I mai var det splittelse fordi PF ville ha "Arabisk reaksjon"-parola som ikke PK kunne gå med på. I stedet ønska PK paroler som begge org. kunne godta- mot Israel og for støtte til PLO. Siden den gangen har det noen ganger blitt enhet, (Palestina Grand Prix i 79, to arr. etter hverandre i sommer osv.), men de fleste ganger har det ikke allt enhet. De ganger PK har oppnådd enhet mot PFs vilje, har kun vært når PK har kommet tidlig ut med et bra opplegg som PFs ledelse ser seg tvunget til å samarbeide for ikke tape ansikt overfor de mange bra medlemmene i PF og resten av Palestina-opinionen. Altså gjennom kamp oppnår PK enhet, der opinionen er en nøkkel. Dette er uhyre viktig å ha langt framme i tanke når vi skal bygge det organiserte Palestina-arbeid.

Da nyheten kom om at Israel hadde invadert Libanon tok PK initiativ til demonstrasjon der også toppfolk innen fagbevegelsen skulle stå som arrangører (Odd Bach, Arthur Svenson osv.) Toppfolk blei først invitert og da det var OK blei KB /PF invitert. Da kunne han rett og slett ikke si nei. Igjen oppnådde PK enhet gjennom ha initiativet tidlig og gjennom press og kamp blei samarbeid en realitet.

OM FORHOLDET TIL ISRAEL OG SIONISMEN

Etter ei uke etter invasjonen i juni stillte PK paroler om sansjoner og brudd mot staten Israel, pga massakrene. Med en gang sa KB at de var mot en slik parole. Da hadde de første resolusjoner

kommet fra klubber og foreninger som krevde brudd og sanksjoner, der selvsagt LO-formann Tor Halvorsen igjen kom med "at en slik politikk vil skade, at eneste alternativ ha åpne kanaler for å påvirke". KB henviste nettopp til Halvorsen da han sa han var uenig med "Bryt med Israel"-parola. To demonstrasjoner deltok derfor ikke PF (i juni/juli). De ville heller ikke gjøre noe mot det israelske svømmelandslaget som kom i slutten av juni fordi dette var å blande politikk og idrett, sa KB. Så langt gikk PFs opportunisme.

Det var et ^{nederlag for} PFs ledelse da 4 nestformenn i fagbevegelsen gikk inn for brudd med Israel. PK har hele tida gått inn for sanksjoner og brudd med Israel. PK har også stillt denne parolen noen ganger, men kuttet den ut da PLO kjørte sin diplomatiske offensiv for anerkjennelse. Da konsentrerte PK seg om at regjeringa skulle anerkjenne PLO. I prinsippet har det vært riktig å stille brudd-parolen, fordi staten Israel er en settler- og apartheid stat på linje med Sør-Afrika (Azania) og tidligere Rhodesia (nå Zimbabwe). Tilsynelatende er det rart at PF som solidaritetsorganisasjon å gå imot en "bryt-med-Israel"-linje, særlig i en situasjon hvor oponionen er i rask endring. Ikke en gang økonomiske sanksjoner som EF gang på gang har vurdert, har PF vurdert muligheten av. For oss som har fulgt Palestinaarbeidet nøye over lang tid, er det ikke så overraskende. For det første bygger PF-ledelsen og KB det meste av sin taktikk på å gå i takt med hva de sosialdemokratiske toppene i DNA og LO sier, på opportuniste. For det andre finnes det høyst ulike syn på sionismen og staten Israel innafor PF - noe som preger PFs taktikk i forhold til dette spørsmålet. Sterke krefter i PF har vært og er for staten Israels eksistens, og er først og fremst opptatt av at det opprettes en palestinsk mini-stat som nabo.

Et slikt syn vil føre til en avdempa kritikk av Israel og uvilje mot å kjempe for sanksjoner mot Israel.

PLOs hovedlinje er fortsatt å kreve retten til å vende tilbake til hele sitt gamle hjemland, og at det skal opprettes en palestinsk demokratisk med like rettigheter for alle uansett religiøs tilknytning. Samtidig finnes det sjølsagt ulike syn på dette innafor PLO, og ulike syn også på taktikk. Hva det historiske utfallet av denne kampen blir, er det ingen gitt å si i dag. Dersom PLO og det palestinske folket velger sjøl en mer begrensa løsning enn å frigjøre hele Palestina, så er dette sjølsagt deres rett. Men dette rokker ikke ved deres prinsipielle rett til hele Palestina.

Vårt poeng er at det finnes krefter i PF som er mer opptatt av en mini-stat ved siden av Israel av i dag enn å støtte kampen for hele Palestina. Dette fører til uvilje mot sanksjonspolitikken mot Israel.

HVORFOR ER DET VIKTIG Å BYGGE PALESTINA-KOMITE-GRUPPER:

PK og PF har forskjellig syn på Sovjet og Sovjets politikk, de arabiske regimer, sionismen, på organisasjoner innad i PLO, på det nasjonale spørsmål, sionismen, på hvordan drive arbeidet i Norge.

osv. Nettpubliserings ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2016
PFs ledelse har analyser som er skadelig for den palestinske frigjøringskampen.

Som det er forsøkt å vise er dette uhyre brennbare saker for palestinerne selv, spørsmål som daglig diskuteres innad i PLO. Det ser ofte ut til at KB er mere opptatt av "å" AKP enn drive støtte-arbeid. Det er klart at mange er forbanna på KB også som person, men det er ^{det} ideologiske livsgrunnlaget som driver han til å splitte arbeidet. Han representerer revisjonismen i Palestina-arbeidet og vil spre pro-sovjet-standpunkter bl.a ut til Palestina-opinionen. PK har et bredt og godt grunnlag som er anti-imp. og bredt. ~~Det~~ tjener solidariteten med det palestinske folket. Derfor er det grunnleggende viktig å bygge PK. PK invi terer PF til enhet gang på gang for å samle Palestina-opinionen.

Derfor er enhetsarbeidet tjent med at det utvikles en stadig større, breiere og sterkere Palestinakomite. Det er ei riktig politisk linje, enhetspolitikk og utvikling av egen styrke som er den farbare vegen fram. Den eneste vegen fram til enhet i Palestina-arbeidet går gjennom kamp. PK har lang erfaring, er landsomfattende, har oppnådd stor anerkjennelse i PLO, og er en helt avgjørende kraft i utvilinga av oponionsarbeidet i Norge.

Hovedlinja for å skape enhet i det organiserte Palestina-arbeidet er derfor å styrke PK.

Vår hovedlinje for å skape enhet i det organiserte Palestina-arbeidet er ikke å skape uavhengige grupper.

Enkelte steder finnes det slike grupper. Her må vår holdning være å støtte deres arbeid, oppmuntre til et riktig syn på enhet og andre viktige spørsmål - i det hele tatt styrke en sunn og riktig Palestina-solidaritet. Om konsekvensen av dette også skulle bli at gruppa melder seg inn i PK, er det utmerket.

Noen steder kan situasjonen tilsi at vi sjøl bidrar til å skape uavhengige grupper. Men da bør hvert enkelt tilfelle vurderes nøye. Og det må vurderes først og fremst ut fra om det tjener hovedlinja. Slike grupper må ikke bygges på teorien om at "det er feil på begge sider i PF og PK og vi må skape en ny organisasjon som kan tvinge dem sammen". Utgangspunktet her er feil, analysen er feil, og en slik linje bygger på en subjektiv konstruksjon av hvordan enhet i det organiserte Palstina-arbeidet kan oppnås. Dette kan bare skade arbeidet for å oppnå det overordna målet: En styrka Palestina-solidaritet. Lykke til!

(NB. Dette notatet behandler først og fremst forholdet mellom PK og PF. Det behandler ikke helheten i solidaritets-arbeidet, den enorme betydninga av arbeidet i fagbevegelsen, i andre masseorganisasjoner ol. Solidaritets-arbeidet drier seg sjølsagt ikke bare om PK og PF og forholdet mellom disse. Det er samtidig klart at dette forholdet er av strp betydning for Palstina-opinionen i Norge. Derfor dette notatet.)

Oktober 1982

Kameratslig hilsen

- på oppdrag fra Internasjonalt utvalg